

МИРОСЛАВ АНТИЋ

Плави чуперак

■ Laguna ■

Copyright © 1965 Мирослав Антић
Copyright © 2015 овог издања ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

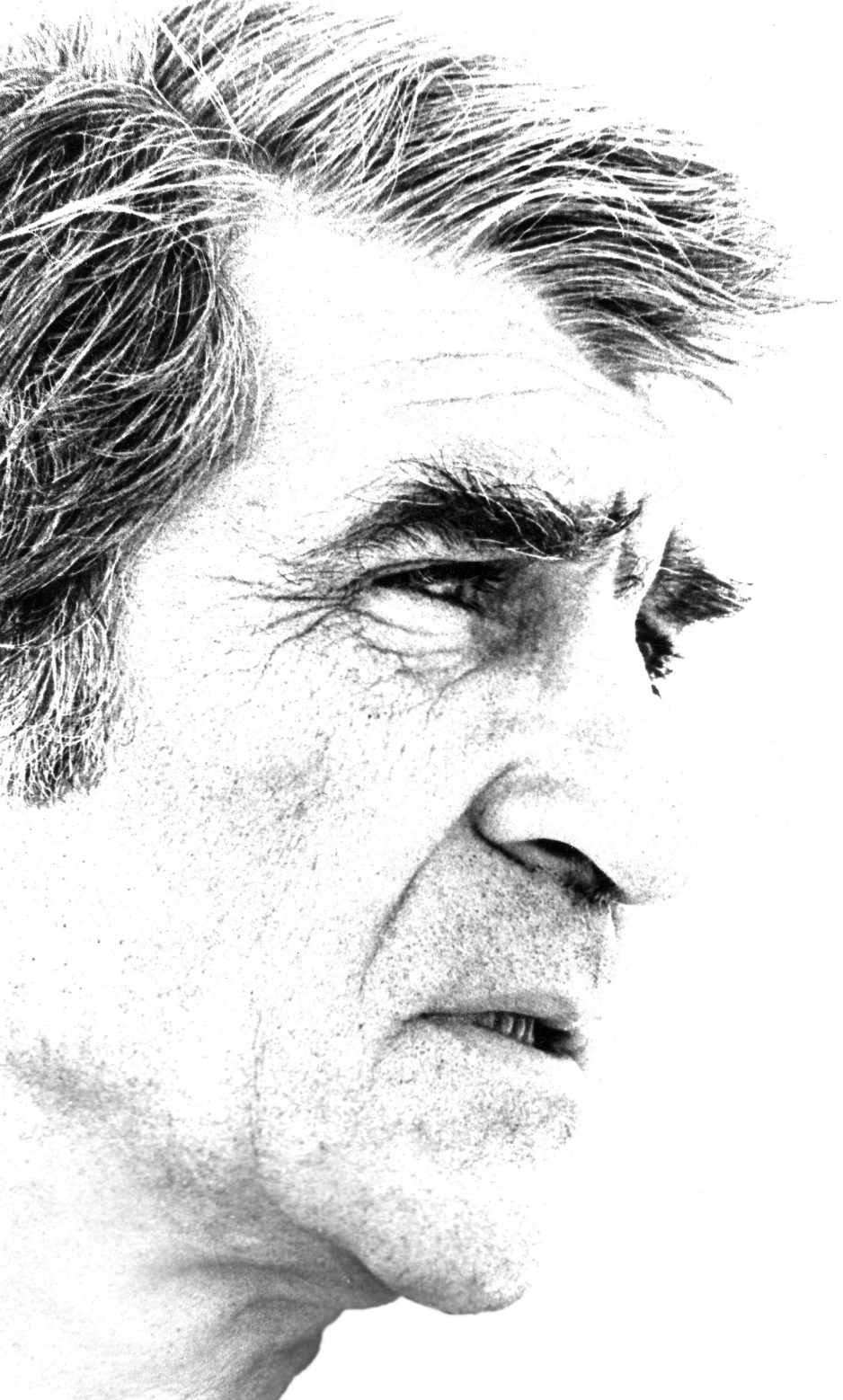
© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

САДРЖАЈ

Цртежи	11
ПРВИ ТАНГО	13
Плава звезда	15
Тајна	18
Кад би јастуци проговорили	20
Загонетка	22
Ђачки корзо	24
Шта је у малом велико	30
Први танго	32
Из првог споменара	35
ПРВА ЉУБАВ	37
Прва љубав	39

СВЕ БОЈЕ СВЕТА	57
Крила	59
Дрхтава песма	62
Све боје света	64
О чему причамо док шетамо	66
Шашава песма	67
Најљубавнија песма	69
Снови	70
Најмања песма	72
Усне	74
ПЛАВИ ЧУПЕРАК	77
Прозивник	79
Плави чуперак	81
Мушка песма	84
Досадна песма	85
Пролеће	90
Страница из дневника	94
Записано у среду	95
Птица	97
Одлука	100
ПОСЛЕ ДЕТИЊСТВА	103

Љубав	105
Као песма	108
Крој	110
Опомена	111
Сенка	113
После детињства	116
Успомена	120
Успаванка	123
Песма за нас двоје	126
Самоћа	128
Романса	131
Разгледница	133
Задихана песма	135
Бело	137
Босонога песма	139
Пророчанство	141
Имена	142
Споменик	144
БАСНА	153
Басна	155
О ЉУБАВИ И ЈОШ ПОНЕЧЕМ	157

Ово су твоје песме.
Не питај како сам сазнао шта мислиш.
Можда сам понекад био: ти.
Можда си и ти помало био: ја.
Можда смо заједно били цео свет.

ЦРТЕЖИ

Понекад тако себе дамо
за очи једва упознате.

И на растанку ћутимо само
и не тражимо да нас врате.

Живимо после у том другом
све док му очи светом пламте.

И не знам што нас памте дуго,
кад не тражимо да нас памте.

ПРВИ ТАНГО

ПЛАВА ЗВЕЗДА

1.

Иза шума, иза гора,
иза река, иза мора,
жбуња, трава,
опет тебе ноћас чека
чудна нека звезда плава,
звезда права.

Чак и ако не верујеш,
пробај тога да се сетиш.
Кад зажмуриш и кад заспиш,
ти покушај да је чујеш,
да одлетиш,
да је стигнеш и ухватиш
и сачуваш кад се вратиш.

Али пази: ако није
сасвим плава, сасвим права,
мора лепше да се спава:
да се сања до свитања.
Мора даље да се лута.
Тристо пута.
Петсто пута.

Мора друга да се нађе.
Трећа.
Пета.

Мора у сну да се зађе
на крај света.

И још даље иза краја:
до бескраја.

2.

Мора бити такве звезде.
Што се чудиш?
Пази само да је негде
не испустиш док се будиш.

Једног дана,
једне ноћи,
не знам када, ал' знам тачно,
изгледаће небо без ње
тако празно, тако мрачно.

И сва сунца,
све лепоте
и све очи што се јаве,
никад без ње неће бити
сасвим твоје, сасвим праве.

Ја ти нећу рећи шта је
ова звезда чудна, сјајна.
Кад је нађеш – сам ћеш знати.
Сад је тајна.

ТАЈНА

Свако има неку тајну:
шу – шу – шу...
Неко лепу и бескрајну,
неко тужну или смешну,
неко злу.

Неко своју тајну слаже.
Неко одмах мами каже.
Неко своју тајну не би
испричао ни у сну.
Неко шапне само теби
као другу: шу – шу – шу...

Обично су тајне главне
измишљене и љубавне.

Ал' и друге кад се зброје,
наше, ваше, моје, твоје,
леве, десне, чудне, сјајне,
све једнако много значе,
јер – иначе,
зашто би се звале тајне?

Имам и ја тајну једну,
врло важну, врло вредну.
Ником другом – само теби
пришапнућу јутрос њу.

Ходи ближе: шу – шу – шу...
Сутра рано... шу – шу – шу...
Баш онамо... шу – шу – шу...
Али ником то не кажи.
Сам потражи... шу – шу – шу...

Пронаћи ћеш врло лако
и видећеш да је тако.

КАД БИ ЈАСТУЦИ ПРОГОВОРИЛИ

Кад би јастуци проговорили
о томе шта неко сања и крије,
кад би заиста проговорили
о томе шта неко ради крадом,

о девојчици,
на пример,
што имитира старије
и нешто сплеткари... сплеткари,
сва избрљана помадом,

или о дечаку,
на пример,
што се тупим жилетом брије,
као: кубури човек с брадом,

и све остало кад би проговорили
о теби
и о мени,
било би да се плаче
и смеје,
и да се поцрвени.

Срећом,
јастуци ништа не говоре.

Чувају милион тајни
у мекој белини перја.

Они су као лађе,
велике беле лађе
што плове у немогуће,
у снове,
у безмерја.

Увече те одведу.
У зору те доведу.
И нико не примети ништа.
Умијеш сан са ока
и све је опет у реду.

ЗАГОНЕТКА

1.

Погоди како се расте.
Погоди како се лако
стигне до крова,
до ласте,
облака пуног кише,

до неке звезде далеке
и више,
и још више
у чудне висине плаве.

Погоди да ли кроз крагну,
кроз ногавице,
рукаве,
док нека снага у теби
и нека лепота у теби
право до сунца води.

Зажмури – па погоди.

2.

А можда и није важно
да се унапред сетиш.

Можда се најлепше расте
кад ништа не приметиш.

Можда се најлепше бива
већи,
још већи,
највећи,

ћутећи,
сасвим ћутећи,

кроз неки тихи немир
што се у теби створи,
па гори,
бескрајно гори,
и никад не изгори.

И нико не зна шта је.
А то траје. И траје.